

Élménybeszámoló a Leonardo programról

Ott kezdeném a történetet, amikor megtudtam, hogy kiválasztottak a nyolc ember közé, akik mehetnek Portugáliába. Éppen kimásztam a medencéből, és nagyon megörültem. El sem akartam hinni, hogy lehetőségem nyílik kimenni egy olyan országba, amit enélkül a program nélkül valószínűleg sosem láthatnék.

Utazásunk július 31-én kezdődött. A ferihegyi repülőtérrel indulva úticélunk először Lisszabon, majd Porto volt, majd onnan busszal mentünk át bragai szálláshelyünkre, ami egy számomra tökéletes hotel volt.

Másnap részt vettünk az első nyelvóránkon, ahol először szituációs gyakorlatokat végeztünk angolul, majd a portugál nyelvvel kezdtünk el barátkozni. Délután berendezkedtünk a hotelben és elindultunk bejárni a város központját. Már először is olyan érzésem volt, hogy kellemes emlékekkel fogok hazaérni, ám később rájöttem, hogy ez még semmi sem volt az elkövetkezendő hónapokhoz képest.

A nyelvórák folytatódtak, mi pedig egyre többet értettünk a körülöttünk zajló portugál beszélgetésekből, ám a következő napok örök emlékek maradnak: először is a Bom Jesus. Ez a templom a város felett fekszik, és gyönyörű kilátás nyílik innen Bragára és környékére. A templomkert felett van egy csónakázótó és itt már kezdtük egyre jobban megismerni egymást. Másodszor pedig Porto, ahová vasárnap kora reggel indultunk. Ez egy teljesen más karakterű város, mint amit Bragában megtapasztalhattunk, ám itt is éreztük a mediterrán hangulatot. Részt vettünk egy hajótúrán, majd betértünk az Offley gyárba, ahol különleges fűszeres borokat kóstolhattunk meg. Következő nap az útbaigazítások kérése következett a tananyagban, amit rögtön az ebédszünetben ki is próbálhattunk, mert eltévedtünk, de frissen szerzett tudásunkkal ügyesen visszataláltunk kiindulópontunkra.

Egyszer a nyelvóráknak is vége kellett, hogy legyen, így mindannyiunk izgatottan indult első munkanapjára, ami nagyon mozgalmasan telt, és nagyon élveztem. Én egy ifjúsági szervezetnél dolgoztam, ahol a programszervezés különböző fázisaival ismerkedhettem meg. Lehetett az tervezés, kivitelezés, vagy az egésznek a nyilvántartása, mindenbe belevontak minket. Igyekeztek olyan ismereteket átadni nekünk, amit akár a mindennapi életben is sokszor használhatunk. Lehetett ez akár egy Excel táblázat, de akár a PhotoShop használata is. A munkatársaim kifejezetten segítőkészek voltak, igyekeztek csiszolni a nyelvi képességeimen is, de a munka nagyrésze természetesen angolul folyt. Rengeteget fejlődött a szakmai nyelvtudásom és a folyamatos beszélgetéseknek, és egyeztetéseknek köszönhetően megtanultam hatékonyabban kommunikálni.

Végre megvolt az első óceáni élményünk, ahol be kell vallani, hogy kissé elhamarkodtuk a vízbe menetelt, mivel a víz alig volt több 17°C-nál. De itt is remekül szórakoztunk, és másnap újult erővel mentünk Guimaraesbe, a nemzet alapítvárosába. Kint tartózkodásunk során részt vettünk még egy flashmobban is, ami nemsokára elérhető lesz az interneten is, estére pedig meginvitáltak mindannyiunkat egy barbecue-ra. A következő nagyobb szervezett túra a Geres Nemzeti Parkba vezetett, ahonnan gyönyörű volt a kilátás, és végül megérdemelten csobbanhattunk egyet az egyik hegyi patakban, majd végül a völgy alján lévő tóban is. A másnapi program Viana do Castelo volt, ahol délelőtt az óceáné volt a főszerep, míg délután felmentünk a város felett lévő templomba, majd végül annak tornyába, ahonnan be lehetett látni az egész környéket.

A következő óceánlátogatásnál már éreztük az utazás végét, így hát igyekeztünk minden percet kihasználni az itt töltött időnek, fociztunk a parton a kíséringekkel, kísértálva a hullámtörő végéhez próbáltuk magunkba szívni, és valamennyit megőrizni a hely hangulatából.

A pakolásnál versenyfutás volt a kilókkal és a mindig máshonnan előkerülő ruhákkal. Az utolsó munkanapon elbúcsúztunk kollégáinktól, akiktől az itthonról hozott ajándékokkal mondtunk köszönetet a szíves fogadtatásért és a baráti kedvességért.

A hazautazás napján mindenki fejében megfordult a gondolat, hogy valahogy lemaradunk a gépről, csak hogy maradhassunk még egy kicsit, hiszen életünk egyik meghatározó emléke zárult le. Biztos vagyok benne, hogy az itt szerzett élmények, tapasztalatok életünk későbbi szakaszában is meghatározóak lesznek. Köszönjük, hogy itt lehettünk!